

piskades: „Se on õige, soendage omma taimelabba, armas sõbber.“ — „Seäl on teil õigus“, kostis esimesenne, „se esimesenne wõsso, mis wälja tulleb, peate ommale sama.“

Mart ei walletanud ial.

Mart olli kaua aega moisa karjamees olnud ja härra olli temmaga rahhul, sest et truište ja uštawalt keif teggi ja toimetas, kuidas härra sedda tahtis ja ei walletanud ial, egga püüdnud ennast wallega õiendada, kui temma ka übbe efsitusse teggi; ja sedda teadis härra wägga läbbi ärra.

Kord juhtus, et üks wöeras härra moisa tulli, kus siis möllemad härrad mõnda teine teisega räkisid ja wöeras herra armas ka, et temmal, egga mitte übbegil moisa wannemal, mitte ühte ainust trui innimest ei olle, waid se keige õigem waltetab ja warrastab ja hoiab ennast läänide ja wäänide läbbi õigeks ja ausaks. Üsna õiget ei olle! — Omma härra ütles. „Oh ho, sõbber! Selle peäle weaksin ma fibla, et Mart mitte ühte sõnna ei walleta!“

„Noh weame!“ hüüdis wöeras herra, „ja lumpy meitest kautab, maksab teisele wiis sadda rubla.“

„Sea kül“, kostis omma härra, „agga ma ollen julge selle peäle, et teie kautate, sest Mart ei walleta mitte!“ Nenda sündis ka.

Wöeras härra läks kõrwale, tingis ommale, hea makso eest, übbe nore illusa, agga liderlikko naeste rahwa, andis head rooga ja langet magusat saksu wiina liggi, õppetas isse tüdruklo wälja ja jatis tedda metsa Mardi jure, selle käsuga, et ta homme jälle widdi moisa taggasi tulles ja keif seäl ülles räkima, kuidas assi olnud, et pärrast, kui karjamees moisa tulles, las temma ka töt nenda ülles rägib; keige selle eest lubbas tüdrukule head makso, kui ta omma asja hästi teinud.

Mart olli metsas nuumhärjade jures. Pääw läbbi hoidis temma neid metsas ja õfeks panni tarrase finni, mis selle tarbis olli tehtud, ja isse pugges piisukesse õllest tehtud honni siisse. Se olli temma ammet keige sui läbbi. Mart agga ei teadnud sest ühtegi, mis nõu temma truuse pärrast olli peetud.